

Életem legjobb napja

Mindig is imádtam a mesés történeteket, de sohasem gondoltam volna, hogy egyszer belecsöppenek egybe.

Egy tavaszi napon a családommal elmentünk egy kirándulásra, valamiféle régi házba. Megnéztük a hálósobát, munkaszobát. Egy pontnál eldöntöttem, hogy egyedül felfedezem a ház lehetőleg izgalmasabb pontjait. 5 perce sétálhattam, mikor megláttam egy piros ajtós szobácskát. Bepillantottam. Tele volt polcokkal, szekrényekkel. A figyelmem megakadt egy furcsa kinézetű könyvön. A bőrborítás, madártollakkal díszített könyvet már majdnem kinyitottam mikor valami meggátolt.

- Áhh-kiáltottam fel. -Te meg mi a fene vagy??

Aztán eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.

-Hé, gyere elő. Nem akarlak bántani.

Megjelent egy hörcsög és egy macska kereszteződésére hasonlító teremtmény.

-Mit keresel a dolgozószobában? Ide nem szabad bejönnöd!

-Te tudsz beszélni? -ámuldoztam.

-Igen, de ez nem válasz a kérdésemre. Mit keresel itt?

-Nem volt kiírva semmi, ezért bejöttem.

Közelebb mentem a könyvhöz, már majdnem kinyitottam, amikor a kisállat megharapott.

-Áúú, ez fáj! Miért haraptál meg? -kérdeztem.

-Nem szabad tudnod mi van a könyvben! Még engem sem szabadna látnod.

-De miért?

-Mivel ti emberlányek mindig csak beszéltek.

-Én nem fogom elmondani senkinek. A Kisember egy kis hezitálás után megszólalt.

-Megígéred? -kérdezte.

-Megígérem.

Odaengedett a könyvhöz, ami közelebből még érdekesebb volt, mint ahogy én gondoltam.

Kinyitottam. Tele volt különlegesebbnél különlegesebb állatokkal.

-A neved Fürgönc? -érdeklődtem. Válaszul egy bólogatást kaptam.

-Ezek meg micsodák a könyvben?

-Ők az erdő 4%-a.

-Az erdő 4%-a? -csodálkoztam.

-Igen. Gyere mutatok valamit!

Leugrott a poros szekrényről, én pedig visszatettem a könyvet oda, ahol találtam. Kimentünk a házból, egyenesen a hátsó udvaron található erdőhöz.

-Tessék, fogd ezt!

Egy követ adott a kezembe, ami négyzet alakú volt, a közepén egy lyukkal.

-És mit is kéne ezzel csinálnom? -értetlenkedtem.

-Nézz bele és megláthatod a teremtményeket!

Belenéztem, aztán hirtelen megjelentek.

-Azta!

Elém tárult egy mesébe illő látvány. Láttam az égen főnixeket, sárkányokat repülni. A földön tündérek, egyszarvúak és furcsa kinézetű élőlények futkorásztak.

Ámuldozásomat egy hang szakította meg.

-Nóri, gyere mindjárt indulunk a vonathoz! -szólt anyukám.

-Rendben -mondtam szomorúan. Már majdnem elindultam, amikor Fürgönc szólt.

-Várj egy percet! -és gyorsan befutott a házba. Eltelt 15 másodperc, amikor megláttam.

Legalább már tudtam, miért hívják Fürgöncnek.

-Tessék, vidd magaddal a könyvet, hiszen én itt semmit nem tudok vele kezdeni.

-Tényleg elvihetem?

-Igen, de senkinek nem mutathatod meg, és amíg el nem felejttem itt a kő is.

Megöleltem a kis tömzsit, és már majdnem bementem, amikor meghallottam Fürgöncöt.

-Hogyha erre jársz, akkor hoznál nekem egy kis lekvárt? -kérdezte.

-Hát persze – feleltem nevetve. És be is mentem a házba.

A vonatig tartó úton nem tudtam nem arra gondolni, hogy ezeket a csodálatos élőlényeket, hogyan nem fedezhették fel eddig. A világ mennyivel káprázatosabb lenne velük. Az utazás során gyakran néztem a kőbe, és a látvány mesebeli volt.

-Az meg micsoda? -érdeklődött a kő iránt apukám.

-Szüvenír – válaszoltam.

-Nagyon érdekes kő lehet, ha ennyit nézegeted. -mondta.

-El sem tudod képzelni mennyire! -feleltem egy apró mosollyal.

Ahhoz kétség sem fér, hogy ez volt életem legjobb napja.

Kádár Nóra (7.o.)

Irinyi Károly Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola

Esztár